

Anna Akmatova

In a Dream

I bear equally with you
 the black permanent separation.
 Why are you crying? Rather give me your hand
 promise to come again in a dream.
 You and I are a mountain of grief...
 You and I will never meet on this earth.
 If only you could send me at midnight
 a greeting through the stars.

Σέ ένα όνειρο

Ύποφέρω τό ίδιο μαζί σου
 τόν μαύρο μόνιμο χωρισμό.
 Γιατί κλάεις; Καλλίτερα δώσε μου τό χέρι σου,
 ύπόσχεση πώς θά ξανάρθεις σ' ένα όνειρο.
 Έσύ κι έγώ είμαστε ένα βουνό από πένθος...
 Έσύ κι έγώ δέν θά συναντηθούμε ποτέ πάνω
 (σ' αυτή τήν γή.
 Άν μονάχα μπορούσες νά μου στείλεις τό μεσάνυχτα
 έναν χαιρετισμό μέσα άπό τ' άστέρια.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ατων φίλων»

Τάσος Κόρφης

ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΣΥΛΛΑΒΟΙ

Μεγάλη πέτρα κύλισε, τό χάσμα πώς νά κλείσει;
 ☆
 Σιωπή σιεπάζει τούς νεκρούς, τό μάτια τους σκοτάδι
 ☆
 Άβατη νύχτα κρύψε με, άπό τό χρόνο φύλαξέ με.
 ☆
 Στήν κόλαση σου ανάβλεψα τό μέγα φώς του κόσμου.
 ☆
 Διχάλα είναι τά σκέλη σου, κεντόνα για τό χαίρο.
 ☆
 Τήν ήσυχία μου κέρδισα στην άταξία τής φύσης.
 ☆
 Εκεί πού πέρασε ή φωτιά, χνούδι άπαλό φυτρώνει.
 ☆
 Ζεστό κορμί βαθούλωσε τόν παγωμένο βράχο.
 ☆
 Χειμώνιασα στη μοναξιά. Τυφλώνει τ' άσπρο χιόνι.
 ☆
 Μικρό λουλούδι εώδισαε τό ρημαχμένο κήπο.
 ☆
 Έσμιζαμε τά χέρια μας, πριν πάροουμε άλλους δρόμους.
 ☆
 Άγρια φαράγγια ήμέρεψαν, άνθών γαλάζια μάτια.
 ☆
 Κρίνο τής νύχτας πέθανε, πριν σε προδώσει ή μέρα.
 ☆
 Γάλα αμριβή, πώς ξέπεσε στις πιο φτηνές διαλέκτους
 ☆

Βρέχει

Handwritten notes in Greek, including the word "Βρέχει" and various lines of text, some appearing to be a translation or commentary on the poem.

Il pleut (χωρίς τό σχήμα)

Il pleut des voix de femmes comme si elles
 (étaient mortes même dans le souvenir
 c'est vous aussi qu'il pleut merveilleuses rencontres
 (tres de ma vie ô gouttelettes
 et ces nuages cabrés se prennent à hennir tout
 (un univers de villes auriculaires
 écoute s'il pleut tandis que le regret et le de-
 (dain pleurent une ancienne musique
 écoute tomber les lieux qui te retiennent en
 (haut et en bas

Βρέχει

Βρέχει φωνές γυναικών σαν να ήταν πεθαμένες
 (αίωμη και μέσ στην ανάμνηση
 κι εσάς είναι πού βρέχει εξαίσιες συναντήσεις τω
 (ψής) μου ώ σταγονίτσες
 κι αυτά τ' αφηνιασμένα σύννεφα χλιμιντρίζουν
 (ένα σύμπαν αυτιούων πολιτειών
 άκου άν βρέχει καθώς ή λύπη και ή αγριφρόνηση
 (κλαίν μαζί άρχαία μουσική
 άκου πού στάζουν οι όδοί πού σε κρατούν ψηλά
 (και χαμηλά

ΣΥΝΤΟΜΟ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Χρησιμοποίησα τίς λέξεις,
κατά πρότιμηση τίς πιό σκοτεινές.
Μ' αὐτές ἐργάστηνα,
μ' αὐτές καί μέ ἕνα φόβο.

Στή λέξη θάνατος
κατέφυγα πολλές φορές.
Μοῦ φαίνονταν
ἡ μόνη ἀληθινή.

ΠΟΙΗΤΕΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΗ

Ἄν ἦσουν καί σάρκα φοίση
- ὄμορφα πόδια
καί γλουτοί -

ποτέ οἱ γυναῖκες
δέ θά μᾶς ἐξουσίαζαν

ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΙΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ;

Ἐπιτρέψτε μου ν' ἀμφιβάλλω γιά ὄλα
ἀκόμα καί γιά τᾶ τριαντάφυλλα.

ΤΟ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ

Σάν τάφος βαριοστολισμένος τό περίπτερο
μέ τίς ἔφημερίδες
τᾶ φτηνά περιοδικά τοῦ ἔρωτα

καί μέσα ὁ νευρός

ὄλος μελαγχολία
νά ὑπομένει

ΓΙΑ ΝΑ ΓΡΑΦΤΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ

Γιά νά γραφτεῖ αὐτό τό ποιήμα
πολλές λέξεις ἐτριμώχτηναν
αἰσθήματα φυλακίστηναν
παιδιά
πού τρέχαν στά λιβάδια
χάσανε τή φωνή τους

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ ΠΡΩΙΝΟ

Ὁμορφο κυριακάτικο πρωῖνο
μέ τᾶ κορίτσια
νά ἀνηφορίζουν στολισμένα

Ἄσ' τίς μακθάνες σου
δέ μωρῶ νά ἀρωματῶ.

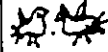
ΟΝΕΙΡΟ

Στό σπίτι μας πάλι:
ὁ πεθαμένος πατέρας μου
μοῦ καίδεύει τᾶ μαλλιά,
ἡ μάνα μου ράβει.

Ὅταν ζυγνήσω
θά εἶναι δύσκολα.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ γιά πουλιά

μωρός στό αυτοκίνητο που ορμάει ἐπάνω του
ὁ ταυρομάχος του αέρα, τό μικρό πουλί
αρπάζει τήν τροφή, απογειώνεται, στρίβει

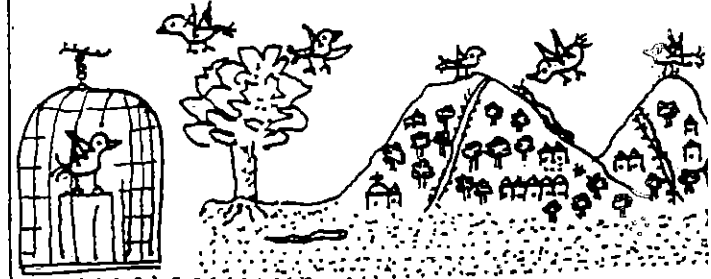
Πείτε μου ὡς ἐγώ μέ τᾶ χρωματιστά φτερά
καί τήν καλύτερη φωνή, που αιοῦστικε
σ' αὐτήν ἐδῶ τήν κοιλιάδα
μένω κλεισμένο στό στενό κλουβί
ἐνῶ ἡ δειροκτοῦρα
σταχτιά καί μέ φωνή κουμουβάχιας
τριχυρνάει ἐλεύθερη

Περιμένοντας τή στιγμή
γιά τό πρώτο πέταγμα
στέμει στό αεροεῖραμο τό πουλί

να ταξείδευα,
σαν ἕνα πουλί
κουβαλῶντας τᾶ φτερά μου

Ρόμπερτ Λάξ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ἀπό τό ΤΣΙΡΚΟ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Εἶναι μαζί μου τώρα, αὐτοί οἱ χρυσοί
(ἄνθρωποι· τᾶ μέλη τους
συμωλεύονται στό χρυσοφῶς, κινούμενοι
(μέσα σέ μιά βαριά θάλασσα
ἀναμνήσεων: θυμοῦνται τίς ὄμορφες μέ τ'
(ἀσοχευματικά
χαμόγελα: ἄνθρωποι μέ βαριά βλέφαρα,
(σκοτάδι μαλλιών καί εὐγένεια
στήν ὄψη, πού τᾶ μάτια τους εἶναι ἐξώθυρες
(σέ μιά χώρα ἀπό σκόνη.

Ἡ μελαγχολία τους μέ σφίγγει τώρα: λυ-
(πες πριγκήπων
καί παιδιῶν πριγκήπων: τό μελαγχολιαῖο
(τους βλέμμα
δέν ἔχω ξαναδεῖ ἀφ' ὅτου ἦμουν παιδί.

Γιατί τὰ παιδιὰ μου χρόνια ἦταν γεμάτα θαν-
 (μασμό, γεμάτα ὄραματα: τὸ
 παιδί πάνω στὸ ἄλογο, εἴτε σὲ ὄνειρο εἴτε καθαρά
 πλησιάζοντας: οἱ δύο τσιγγάνες πού ἔβλεπαν μαζί
 καὶ ἔκαναν τὴν μυστηριώδη ἐρώτηση. Ἀλήθεια καὶ
 (ὄνειρο τόσο
 μπερδεμένα στὰ μάτια τους, δὲν θὰ μπορούσα
 (νά θῶ φοιὰ ἀπ' τὴς δύο
 εἶχε μιλήσει.

Ἄκουμα μία φορά τώρα εἶναι μαζί μου αὐτοὶ οἱ
 (χρυσοὶ ἄνθρωποι
 ζώντας τὰ ὄνειρά τους μέσα σὲ ἀτέλειωτα
 (ἀπογέματα ἀπὸ ἡλιοφῶς
 ἰππεύοντας τὰ παραβάνια τους στὶς ἀγρυπνες
 (νύχτες.

☆
 Αὐτὸς εἶναι ὁ καταυλισμὸς μας, ἡ μικρὴ
 (μικρὴ μας πόλη· καθε μέρα
 στήνουμε τὸ θέαμα: ἡσυχία φογκιέρ μὲς στὸ
 (ρεῦμα, ἰσθεύοντας
 τὸν κόσμo, τιναχμένοι ἀλλὰ ἑλαφρά ὅπως
 (μέσα σὲ ἕνα καθίσμα σὲ ἐλέφαντα, πάνω
 στὴ ρυτιδωμένη γκριζα γῆ, πηγαίνουμε ὅπως
 (ἐπάνω σὲ ἐλέφαντα
 κεφάλι.

☆
 Στενοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὴν ἄμαξα, περιμένοντας
 (τὸν Μουκαδὸρ
 νὰ ἐπιστρέψει καὶ ἄρχισε νὰ σφύριζε. Πέρα
 (στὸ λιβάδι οἱ ἄνθρωποι
 εἶχαν κατεβῆσει τὰ πλάγια τῆς σκηνῆς καὶ
 (κινούνταν
 στὸ ἀδύνατο φῶς καὶ ἀπὸ τὴν κορυφή
 (μαφεύοντας μασοῦλα, σχοινιά, ἐφόδια
 καὶ συσκευάζοντας τὰ μαυριά. Ἄρχισε νὰ
 (σφύριζε ἕνα σκοθὸ
 ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς. Δὲν τὸν ξανάκουσε πρὶν
 ἀλλὰ τὸν γνώρισε σάν ἕνα τραγοῦδι
 πού τραγουδιόταν ἀπὸ πάντα, ἕνα τραγοῦδι ἐπι-
 (στροφῆς.

Ἦταν σάν νὰ ἔβλεπε σὲ μιὰ σιωπηλὴ γωνιά
 (τοῦ σύμπαντος
 καὶ σφύριζε ἀπαλά μέσα ἀπ' τὰ δόντια του
 καὶ τὰ μαυρινὰ ἀστέρια πρόσεχαν, σάν νὰ
 (σφύριζε
 καὶ νὰ δονοῦνταν τόσο μαυριά, πού νὰ τὸν
 (ἀμύχαν
 σάν νὰ ἔχε ἀνακαλύψει ἐπὶ τῆλους
 ἕνα ἄσμα γιὰ τὸ νυχτερινὸ τραγοῦδι τοῦ
 (κόσμου.

μετάφραση Μόσχος Λαγκουβαρδός

ΟΙ ΓΟΡΓΟΝΕΣ

Γεμίσει μὲ γοργόνες τοῦ βορρᾶ (22)
 ἢ θάλασσα τὸ μαλομαίρι
 ὅλες ὅμως ρωτᾶνε γιὰ τὸν Ἀλέξανδρο
 καὶ κἀνουν μᾶνιο ἐπὶ βαθιά

Ἐγὼ συνήθως κοχυμῶω στὰ ριχὰ
 καὶ δὲν βγαίνω ἀπ' τὴ θάλασσα
 περιμένω μήπως καὶ χάσει
 καμμιά γοργόνα τὰ νερά της

Η ΊΘΑΚΗ

Δέκα χρόνια εἶναι πού πλανιέμαι
 ἐτούς δρόμους τῆς Ἀθῆνας καὶ τοῦ Πειραιᾶ
 χωρὶς συντρόφους, μαυριά ἀπ' τὴν Ἰθάκη

Ἄν κινήσω νὰ γυρίσω αἰσῶ
 κανεὶς στὸ πραυτορεῖο δὲν θὰ μὲ περιμένει
 καὶ ἐνῶ μέρα μὲ τὴ μέρα
 ὄλο μαυραίνει ἡ Ἰθάκη καὶ μωραίνει ἡ ψυχή
 δὲν ξέρω γιατί ἐπιμένει ἡ καρδιά
 νὰ μπαλῶνει τὰ πανιά γιὰ τὸ ταξίδι

ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ

Δυὸ τραγιάσκες εἶχε ὁ πατέρας
 τὴν παλιά του, ὄλο σιόνη καὶ ἰδρώτα γιὰ τὴν
 (δουλειά
 καὶ τὴν καινούργια, τόσα μολέ
 πού τὴν φοροῦσε τίς Κυριακὲς
 μ' ἕνα κλωνι βασιλιό ἐπ' αὐτί του
 καὶ κατέβαινε στὴν ἀγορά

Τώρα οἱ χωριανοὶ μου δὲν φοροῦν τραγιάσκα
 ἀλλὰ τ'φοιεῦ καὶ ὀργώνουν τὰ χωράφια μὲ
 (τραυτέρ
 ἔνῳ ὁ πατέρας μὲ ἰδρώτα πῶτιζε
 τὸ καθε αὐλάκι πού ἀνοίγε τ'ἀλέτρι
 γι' αὐτό καὶ τὸ ψωμί ἦταν γλυκό

ΤΟ ΡΟΛΟΪ

Ἄπ' τὴν ἡμέρα πού ἔφυγες
 ἀγόρασα ρολοῖ ζηνητιῆρι
 Καθε βράδυ τὴν ἴδια πάντα ὥρα τὸ κουντίσω
 καὶ ὕστερα σβύνω τὸ φῶς
 καὶ πέφτω γιὰ νὰ κοιμηθῶ ἐπ' ἄδειο κρεβάτι
 Καθε πρωί τὴν ἴδια πάντα ὥρα μὲ ζηνητᾶ
 δὲν χάνει οὔτε λεπτό
 μονάχα τὸ Σάββατο ζευορντίζεται
 ὅταν γυρνῶ χαράματα ἀπ' τὸ κληκλιό τοῦ Νῆντα

Κάθησα βώϊτι γιά νά χτενίσω
τά παλιά μου ωοθήματα
και φύτρωσαν καινούργια
όπως στον κήπο που πās νά κλαδέφεις
και βρίσκεις καινούργια δέντρακια

☆

ΤΑΒΕΡΝΙΑ

Μέθυσε τό νι
πάνω στην ταμπέλα
και μάνει τούμπα

☆

Στενό φιδίσιο δρομάκι
γεμάτο φιλιτιά μιμρά παιδιά
κάθε μέρα σε διαβαίνω

Έχεις την ζεστασιά που σου χαρίζει
η ταπεινή μονότονη ζωή

☆

Στό οικόπεδο
-στό σύρμα του χράφει «πωλείται»-
μάνουν βόλτα και σμαλίζουν
σμερτιές μοτοκύκλες

Άραγε θά γνωρίσουν
τόν καινούργιο νοικοκύρη
πριν προλάβουν και τίς σφάζουν;

☆

Τό στῆθος περίμενε τεντωμένο
ένα απαλό χέρι
όμως ο πεινασμένος
πήγε νά τό ξεριζώσει

☆

Στό ναυάγιο
των τραγουδιών
μόνο τό ρεμπέτικο
μπορεί νά κολυμώσει

αυτό ζέρει
από παραβο-
τσακίσματα

☆

Γύρω άφ' την Άυρόβολη
χέρασε νά κινγκάει μία ζωή
τουριστριες

είκοσιπέντε χρόνια στό ίδιο κλαρί
και η μοναξιά του
άντι νά λιγοστέφει μεγαλώνει

☆

Τσακώθηκαν οι κηπουροί
και μαράθηκαν τά δέντρα

Σύντομες Σκέψεις Για την Άυριβεία

Τά ψάρια

κινούνται άυριβώς εκεί κι άυριβώς τότε,
όπως και
τά βουζιά έχουν τό δικό τους έμφυτο άκριβές μέτρο
χρόνου και τόπου

Όμως τό ανθρώπινο είδος,
στερημένο από ένστικτο, άντλεί βοήθεια
άπό την έπιστημονική έρευνα που την ούσία της
άποκαλύπτει αυτή η ιστορία

Ένας ώρισμένος στρατιώτης
έπρεπε νά πυροδοτεί ένα κανόνι κάθε άπόγευμα
άυριβώς στις έξη. Τό έκανε σαν ένας στρατιώτης.
Όταν έγινε έλεγχος για την άυριβεία της βολής του
έδῆλωσε:

Άουλουδῶ

ένα άπόλυτα άυριβέ χρονόμετρο στη βιτρίνα
του ρολογα στο κέντρο της πόλης. Κάθε μέρα στις
έπτα και σαράντα πέντε συντονίζω τό ρολόι μου
κι ανεβαίνω στό λόφο όπου τό κανόνι περιμένει έτοιμο.
Άυριβώς στις έπτα και πένντα έννέα κηκισιάζω
τό κανόνι κι άυριβώς στις ούτω πυροδοτώ.

Βρέθηκε

πως, αυτή η μέθοδος πυροδότησης ήταν άπόλυτα άκρι-
βής. Έμενε μόνο νά γίνει ο έλεγχος στο χρονόμετρο.
Κι ο ρολογας στο κέντρο της πόλης ρωτήθηκε για
την άυριβεία του.

Ο, είπε εμείνος

αυτό τό όργανο είναι άπό τά άυριβέστερα. Φανταστείτε
για χρόνια τώρα ένα κανόνι πυροδοτεί έδώ στις έξη
άυριβώς. Και κάθε μέρα παρατηρώ τό χρονόμετρο
και πάντοτε δείχνει άυριβώς έξη.

Σύντομες Σκέψεις για την Θεωρία της Σχετιμότητας

Ο Άλβέρτος Άϊνστάϊν συζητώντας -
(η γνώση είναι ν' ανακαλύπτεις
τι θα πεις)- συζητώντας
μέ τον Πώλ Βαλερύ
έρωτήθηκε:

Κύριε Άϊνστάϊν, τι μάνετε
μέ τις σκέψεις σας; Τις καταγράφετε
την ίδια στιγμή που σας έρχονται; Ή
περιμένετε μέχρι τό άπόγευμα; Ή τό πρωινό;

Ὁ Ἀλβέρτος Ἀϊνστάϊν ἀπουρίθηκε:
Κύριε Βαλέρυ ἐπὶ συντεχνία μας
οἱ βιέψεις εἶναι τόσο εἰσάνιες
πού μόλις καὶ κἀνάτε μία
βίγουρα δὲν θὰ τὴν ξεχάσετε

Ἄμωμα καὶ ἕνα χρόνο μετὰ.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ «τῶν φίλων»

Βασίλης Ἰωακείμ

Ο ΝΥΜΦΙΟΣ

Ἀπόψε θά'ρθει ὁ νυμφίος
Σὰν ἀστραὴν διαδόθηκε ἀπὸ στόμα σὲ
(στόμα.
Ἀπόψε θά'ρθει ὁ νυμφίος.
Κι ἀρχίσαν οἱ ἐτοιμασίες.
Στρώσαμε τραπέζια,
βγάλαμε γλυμὰ τοῦ μουταλιού,
ἡ θεία κωνσταντία ἔφτιαζε μιά πίτα,
-λαχανόπιτα-,
καὶ ὁ πατέρας ἀνοίξε μαινούργιο βαρέλι.
Κάναμε καὶ πρόβες
-ἰδοὺ ὁ νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς
(νυιτός-
γιά τὴν ὑποδοχή.

Καὶ φτάσανε μεσάνυχτα,
καὶ λάλησαν οἱ πετεινοί.
καὶ ρόδισε ἡ ἀνατολή.
καὶ ὁ νυμφίος δὲν φάνηκε.

Πάλι μᾶς γέλασε καὶ ἀπόψε...

ΤΗΣ ΚΛΕΦΤΟΥΡΓΙΑΣ

Μοῦ'λεγε ἡ μάνα μου μιμρός.
Βασίλημ' κἀτσε φρόνιμα νὰ γίνεις νοικοκύρης,
γιὰ ν' ἀπουπήσεις πρόβατα, γελᾶδια καὶ μοσχάρια."
Ἐχὼ γέλαγα.
Μάνα μου ἐγὼ δὲν κἀθομαι νὰ γίνω νοικοκύρης,
γιὰ ν' ἀπουπήσω πρόβατα, γελᾶδια καὶ μοσχάρια.
Θά' πάρω τὸ ντουφέκι μου, νὰ πάω νὰ γίνω κλέφτης."
καὶ πῆρα τὸ ντουφέκι μου καὶ ἔγινα κλέφτης...
Σαράντα χρόνους ἔμεινα...
Τώρα, μὲ τίς παλάμες ἀδειανές...

ΑΝΑΚΥΚΛΗΣΗ

Ὁ Μενέλαος
καὶ ἡ Ἑλένη
κι ὁ εὐστερὸς Ἀγαμέμνωνας
καὶ ὅλα αὐτὰ πού ἀκολουθήσαν

μυθεύματα
ἱστορήματα
καὶ ἡ χειτόνισσα ἡ Ἑλένη
πού'φυγε μὲ τὸν λιμουοντόρο
τὸν πραγματευτὴ
ἐπαναλήψεις
ἀναμύμηση

(24)

καὶ τὸ μαινούργιο φονιὸ
νὰ ἐτοιμάζεται

.....☆.....

Ἄγγελικὴ Μαυρὴ

ΓΥΝΑΙΚΑ

Πήγαινε πάνω κάτω σκεπτικὴ
χάψε τις βιτρίνες συλλοχισμένη
Ρόζ, κίτρινα, μπλέ, μαφέ
γοβάκια;
Ἐπιτρεπτός ἀνησυχίες
γιά τὸ γένος τῆς

ΣΕ ΚΕΙΝΟΝ

Τὴ κριμα ρέ φίλε
ὄρην γίνεις μέλλον
ἔχεις γίνει ἤδη παρελθόν

ΣΤΟΝ ΕΡΟΤΑ

εἶναι ὦρες ὦρες
πού σου λείπει φοβερά,
αἰμοῦς ἕνα τραγούδι
καὶ σὲ ὠνίγουν οἱ μνήμες του,
τότε θέλεις βολεύ
νὰ σὲ ἐθισμεφθεῖ ζανά,
μὰ ἐκεῖνος σὲ ξέχασε,
ἡ κλάση σου, λέει,
ἔχει θεράσει ὄρὸ πολλοῦ,
μαινούργιες γενιές
ἔχουν σειρά,
μέτρησε τίς ρυτίδες σου
νὰ παρηγορηθεῖς,
σου λέει μυνιὰ,
ἄλλη ἐπίσκεψη διαμαίουςαι,
τώρα θιά,
ἔμεινε τοῦ θανάτου

ΤΑ ΤΕΙΧΗ

Πῶς τὰ καταφέρνω; ὡς;
θάντοτε νὰ κτιζῶ γύρω μου τείχη
Νὰ κτιζῶ ἄλλοτε ζῦλινα
ἄλλοτε πήλινα
ἄλλοτε πέτρινα
τείχη
Ἄλοισμονο τὰ τείχη σήμερα
εἶναι ἀνθρώπινα

ΓΡΑΜΜΑ

Νά μὴν ἀνευχθεῖς λοιπὸν.
εἶμαι πολὺ καλὰ.
Σε εὐνοῦμαι καθὼς στέμνεται
τ' ἀγάλματα στοὺς κήπους καὶ στὶς ἀνοικτὲς πλατεῖες
ὅταν ε' ἀφίηθαι οἱ ἀστροὶ τὴν νύκτα δίχως ἔρωτα
(τί τὸν χρειάζεται τὸν ἔρωτα ἓνα ἀγάλμας)
χωρὶς φιλιὰ, χωρὶς συμπόνοια
(τί μπορεῖ νὰ αἰσθανθεῖ ἓνα ἀγάλμας).

Εἶμαι λοιπὸν πολὺ καλὰ.
Δεῖ με ἂν ἀμφισβῆσαι.
Κοιτάζω σὰν προσημῆ ἀπὸ γύψου
καὶ εἶναι ἡ ζωὴ μου ἓνας φρουρὸς στρατιώτης
ποῦ κερτὴν τὴν εὐνοῖαν δουλειὰ
νὰ λέει ἀληθῶς ὅτι τοῦ λέει ὁ λοχαγὸς του.
(Καθισπέρασαι. Καλυνύχτα σου)
Τί μαρτυρεῖ;
Πολὺ καλὰ. Νά μὴν ἀνευχθεῖς. (1946)

Β' Ἡ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΖΗΝΙΟ
(Γράμμα ἀπὸ τὸν Πόρο)

Τώρα πού ματεβαίνω σὰν σπαθὶ
καὶ μάθε αὐτὴ
φυτρῶνω μέσα ἀπὸ τὰ υἱάματα
ἀπὸ θάνατο ἡλιοτρόπιον στὸ φῶς,
πού σκύβει ὁ ἥλιος καὶ μοῦ λέει τὰ μυστικὰ του,
καὶ ἀρχίζω τὴν ἐπέλαση μου
καὶ τῶ ἀπ' τὴν ἐστατικὴν ἀφίδες τ' οὐρανοῦ
μπροστά
ἀπὸ νὰ πέλαο μεθυσμένους παπαρούνες
πού διευδιμοῦν τὰ σφαιροειδῆ χνάρια μου

Ἄν θές νὰ μ' ἀγαπήσεις
νὰ μοῦ πληρώσεις τούτη τὴν πανάκριβη φωτιά,
πρέπει νὰ μὲ μαζέψεις κοῦρτα κοῦρτα ἀπὸ τὴν ἄμμο
πρέπει νὰ μὲ μαζέψεις κοῦρτα κοῦρτα ἀπὸ τὰ τριφύλλια
ἀπ' τὴν πηγάδι, ἀπ' τὰ καλίμια
ὅπως ἐγώ
φυλάω γιὰ λίγο κατὶ ὅτι τὰ χέρια μου
γιὰ νὰ σοῦ γράψω αὐτὸ τὸ γράμμα
τώρα πού ὁ ἥλιος σκύβει καὶ μοῦ λέει τὰ μυστικὰ του,
καθὼς φυτρῶνω καὶ προβάλλομαι στὸ φῶς,
καὶ ματεβαίνω καθὼς αὐτὴ
καὶ τῶ ἀπ' τὴν ἀφίδες τ' οὐρανοῦ
σπαθὶ.
σπαθὶ, καὶ ἀτμός χρυσοῦ.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ

Αἰφνιδίως μὲ γοήτευσε ἡ ἰδέα
πῶς μπορούσα νὰ ἐξωθῶ
πρόσωπα καὶ πράγματα σὰν λόχη.
πῶς ἦταν δυνατόν νὰ πάρω σχῆμα λαιμητόμου
πάνω ἀπὸ ἔνοχους αὐχένους.
ὅτι μπορούσα νὰ ὑψωθῶ
σὰν ὑπαρίσσι σιωπῆς,
σὰν πῆρμένο ἀνέφικτο.

Ἡ ἰδέα, ὅτι μπορούσα νὰ διασχίσω ἀδιάφορῶς
μ' ἓνα σατανικὸ ἀδιόρατο χαμόγελο

πλήθη λυσσαλέα καὶ μαϊνόμενα ἐναντίον μου
μὲ διέλυε. (25)
μὲ διαπενοῦσε, μὲ σπασμούς σχεδὸν ἡδονικούς, ἡ σιγή
πῶς μπορούσα
νὰ βρεθῶ στὸ τελευταῖο σιασπῶπι τοῦ ἱερῶματος
περιφρονητικῆ
ἐνῶ ἔναι ὄχλος θαρρημένος
τοῦ καμου θὰ περιμένει ὡς τὸ τέλος
νὰ ξεπᾶσω σὲ λυγμούς.

Αἰφνιδίως μὲ γοήτευσε
ναί, μ' ἔκανε τρελὴ ἡ ἰδέα
πῶς ἦταν δυνατό νὰ πάρω μιὰν ἀπόχρυσον
τεφροῦ ἀμετάκλητου
εὐκρίβου καὶ ἀφανίζοντας τὸ φῶς τοῦ ἡλίου
πού τοῦς εἶχε τόσο ἀνάψει καὶ μεθύσει.

ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ, ΑΚΟΛΑΣΙΑ ΚΙ ΑΡΗΣΗ

Σὲ μάθε σιωπηλὴ πτυχὴ τῶν ἡμερῶν μου
ἐλλόχευε ἓνα ποιῆμα,
ὅτι ἀπ' αὐτὰ πού γράφουν στὸ χαρτί,
ἀλλὰ ἀπὸ κείνα πού ναι διάχυτα στὸν ἄνεμο
ἢ πού κινεῖται μὲ τὸ αἶμα καὶ στὴν γλῶσσα
καὶ πού ναι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ αἶμα πιθανόν
μεθυσμένο ἀπὸ τὸ χρῶμα, τὸ ρυθμὸ καὶ τὴν ἰδέα
μιας ἀκολασίας μουσικῆς.

Ἡ μάθε νύκτα μου κινεῖται μ' ἓνα ποιῆμα
πού σπρωχνε καὶ γοῦσινε τὰ τῆρια
σὰν ἰστία πλοίου ἐπιγόμενου νὰ φύγει
καὶ ἡ μάρα μου τότε ναυαγοῦσε σὲ συζῶνες
πυρετοῦ καὶ φαντασίας ἐξημερῆς
ἀπ' τὸ χρῶμα, τὸ ρυθμὸ καὶ τὴν ἰδέα
μιας ἀκολασίας μουσικῆς.

Στὰ μπρούτζινα κορμὰ τῶν μονομάχων
στὰ διασπῆματα ματιῶν φρουρῶν
ἐλλόχευε παντοῦ, μὲ τὸση λυσσαλέα ἐπιμονή
αὐτὸ τὸ διασπῆμα καὶ ἀδιεξέλετο ποιῆμα
ὥστε μὲ ἀνάψει καὶ μ' ἔκανε καὶ μ' ἔκανε
ὀλομυθρὴ καὶ μέγα ἓνα ποιῆμα, πού ἀναπτύχθηκε
καὶ τέλειωσε στὸ χρῶμα, τὸ ρυθμὸ καὶ τὴν ἰδέα
μιας ἀκολασίας μουσικῆς.

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΟΥΛΟΥΣΕ ΛΑΧΕΙΑ

Ἐυεῖνη ἡ ταπεινὴ πιερὴ γυναῖκα
πού πενοῦσε μάθε βράδυ
μαρτυρῶντας
ἓνα κοντάρι μὲ λαχεῖα ἀποδῆλα
ἢ κισσοποιημένα
ἢ ἔστω καὶ ὄλα πουλημένα σχεδόν
τὸ βλέπω τώρα
πῶς ἦταν περισσότερο ἓνα μάθημα
μια ἐπιβίωση αὐστηρή,
μια προειδοποίηση ἀπὸ τὴν Μοῖρα
καὶ διόλου μὴ διόλου
ἓνα ἔρασμα τοῖχατο
καὶ τῶ ἀπ' τ' ἀνοικτὸ μ' ἀπόχρυσον
παράθυρό μου.

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Σιωπῶντας
μὲ φιλιὰ ἀφηνιασμένα
πίσω ἀπ' τὰ ἴσχυα
σοφὰ του χεῖλη

ΑΥΤΟΨΙΑ

Σ' αυτό το πρόσωπο έχει ήδη αρχίσει η σήψη.
Αιόμα δέν το γείραν θέβαια οι καιροί,
αιόμα θέβαια ο θάνατος δέν τ' έχει ψηλαφίσει.
Βλέπετε ώστόσο, άρχισε ανέπαισθητα
μά τόσο καθαρά, άν προσέξτε,
η σήψη.

Βλέπετε αυτό το δέρμα, λόγου χάρη
αυτά τ' α χείλη, δίχως φώς.
Βλέπετε αυτά τ' α μάτια
δίχως πάθος η άγχνια
η αυτές τις παγερές μεταλλικές άφίδες τών φρυδιών
κατω άπ' το λείο μέτωπο.
Τά νικημένα δόντια, τέλος, πίσω άπό τ' α χείλη
δίχως έμφαση και δίχως προσβουία.

Σ' αυτό το πρόσωπο
πολύ προτού τελειώσει η ιστορία του,
μπορεί κανείς να το διακρίνει καθαρά:
Ήδη άρχισε η σήψη.

ΑΠΡΙΛΗ ΜΗΝΑ

Άπριλη μήνα
με την άνοιξη ξηι θύραις
άρχισε αυτή η άτέλειωτη βροχή ζανά:
ένα προσέτι πρόσχημα στα τόσα
πού η τηλεφωνική ώστόσο εύχλωττία σου
στηρίζει με τόση πειθώ.

Λόγω τής βροχής λοιπόν
έξ άλλου η άνοιξη αναβάλλεται.
Τό Μάη, βλέπεις και βλέπουμε για γέτος.
Άλλο μουάσι η αυτή.

Έπειτα η λαύρα του Ηουλίου,
Έπειτα πάλι του φθινοπώρου οι βροχές.

Υπάρχουν όταν θέλουμε προφάσεις πεισιτινεί.
Μην άνισχυείς.
Κατάλαβα.

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΑ

Β'

Όταν δέν θάχω τίποτα να γράψω
θ' αναδυθούη άπό το βυθό τους τ' α παλαιά μου ποιήματα.
Τότε άγχιεμένα άπ' τη σιωπή
θά σπασούν τ' α ιτισμένα χείλη μου
θά μαυελίσουν την μαυάβρια λιτανεία τών βουθών
(ώρτων)
θά ηνίζουη στα δάκρυα τις ημέρες μου
η αιμάτινους θ' άνοιξουν τούς υρουούς τής τραυδίας
(πάνω μου).
Θά μ' αναγκάσουν να μιλήσω, να φωνάξω πάλι
θ' άρνάξουν δίαια τ' α χέρι μου
να τ' α χαράξει πάλι
στο χιόνι και στις πέτρες
στην απολιθωμένη στάχτη τών όνειρων μου
έκείνου τού νευρού καιρού
πού δέν θα φρίσω τίποτα να πώ.

ΌΤΑΝ ΗΡΘΕΙΣ ΕΠΕΦΤΑΝ ΤΑ ΦΥΛΛΑ

Όταν ηρθείς έπεφταν τ' α φύλλα.
Χιτρινα τ' α σερνε ο άέρας,
τ' άφηνε έδω, τ' άφινε εκεί,

ώσπου τ' α παρνε μαυριά
στο δάσος, στον όρίζοντα, στη θάλασσα.

Στάθιμες για λίγο τόσο άμφίρροπα,
όμοια σαν τ' α φύλλα.

(26)

Έκανες να φύγεις, ζαναγύριες
- πάντοτε τόσο γενυαλία -
ώσπου διαστιμά και, θέβαια,
όμοια σα να σ' έπαρνε ο άέρας
καθιμες, όταν άυριβώς
πέρασε μια τρέχη ιδέα άπό τ' α μυαλό μου,
πώς πιθανώτατα τ' α θέματα σου άγχιεμένα
σ' έφέρναν σίχουρα έδω.

ΑΝ ΒΡΕΞΕΙ ΔΕΝ ΘΑΡΘΕΙΣ

Άν βρέξει δέν θαρθείς - θα θρέξει

Άν δέν βρέξει πάλι δέν θαρθείς

- θα θυγείς να π' ας περιπατο.

Άς βρέξει, λοιπόν, σήμερα
η αύριο άς κη βρέξει.

Όπως ώφελεί στη γεωργία
όπως συμφέρει τούς έμπορους
χειμερινών η θερινών ειδών.

Έγώ πιά δέν θα σε περιμένω
η έσείς μ' αν φάχνετε προφάσεις.
Μήπως δέν μου έτειλάτε ώκέι έπί τ' α νέω έτει
η έπί τ' α δυομαστιχη μου έορτή;

Άντενχόμενος η έγώ λοιπόν εως χαιρέτ' α
και τ' α λοιπά και τ' α λοιπά
με καθε έπιτημη...

ΤΟ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΦΩΣ

Α'

Όταν θαρθεί τ' α καιριαίρι
τ' α φώς η ο άφρός
θάχουν μια τόση δύναμη η άγαπη
πού θα σπινώσουν σε φτερο στην ζιγανεία
τ' α κομβένιο άπ' τη βροχή υορκί μου.

Όταν θαρθεί Ήούλιος...

Μόνο, σπινώστε τώρα,
αυτό τ' α φέρετρο άπ' τ' α ετήθος μου.

Β'

- Τραυματισμένο φώς.
- Σθάστε τ' α χείλη μου.
Σθάστε τ' α μάτια μου.
- Τραυματισμένο φώς
φτεύτε μια κληματαριά μελ στην καρδιά μου.
- Τραυματισμένο φώς
είπαμε: τόν Αύγουστο θα χιάνεις.
Χύστε μια θάλασσα στο ετήθος μου,
βγάλτε τ' α χέρια άπ' τις τσέπες μου,
βγάλτε άπ' τ' α καρτιά μου την καρδιά μου.
- Τραυματισμένο άπαρηγόρητο
μικρό, τρέλο μου φώς.

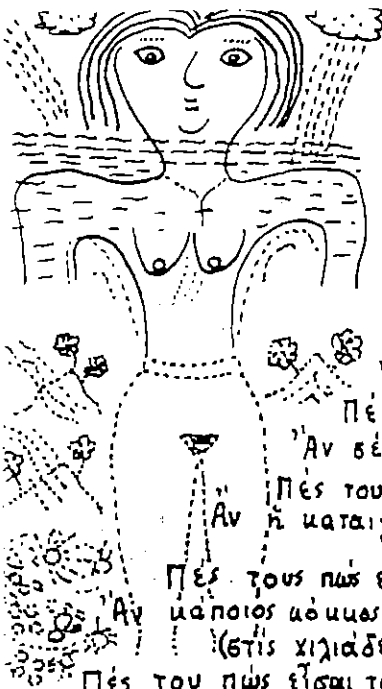
Ο ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΣΤΟΝ ΑΔΗ

Φωνές τού δέρματος
δειθείς τής άγης μου στον ήλιο
έπιυλήσεις η οίρωγές τής παλάμης μου.

Θλάση τών νυχιών μου
τραύματα μου άνώφελα

Δέν χαμηλώνουν τ' α βουνα έδω κατου,
Δέν έχει τέλος η Σια!

Guillaume Apollinaire

Φίλη μου σέ σκέτομαι
Τό χρυσαφένιο χρώμα σου
(τή χαρμή σου
Τό σβίει είναι άδειο άπ'
(όταν ή ήλιαχτίδα μου
Πήγε νά υολυμώθει στή
Θάλασσα

Άν δείς τά ύποβρύχια

Πές τους πώς σ' άγαπώ

Άν βέ δυνατόν τά σύννεφα

Πές τους πώς σέ λατρεύω

Άν ή καταγίδα χτυπά δυνατά τούς
(θράκους τής παραλίας

Πές τους πώς εβδαι ή πολύτιμος λίθος μου

Άν κάποιος υόμως άμμου λάμπει ανάμεσα

(στis χιλιάδες υόμους άμμου τής άμτης

Πές του πώς είσαι τό μοναδικό πετράδι
(πού άγαπώ

Όταν δείς τόν ταχυδρόμο
Πές του μέ πόση άνυπομονησία περίμένω τά γραμ-

Σου στέλνω χίλια φίλια χίλια χαδία
(ματά σου

Πού θα βέ συναντήσουν όπως συναντούν τήν
(μεταία του άσύρματου

Άν δείς πληγωμένους

Πές τους πώς ή μόνη μου πληγή είναι ξεκείνη
(πού έυανει έσύ στήν καρδιά μου

Άν μέ θυμάσαι κάποτε νά ζέρεις πώς ή σιέψη
μον είναι πάντα σέ σένα

Και πώς σέ λατρεύω

Μεταφραση: Είρηνη Κασομούλου

ΠΟΙΗΜΑΤΑ «των φίλων»

Θόδωρος Δραγκιώτης

Ο ΒΟΥΔΑΣ ΜΙΛΑΕΙ

Ξάπλωσε νά σέ μετρήσω υαλέ μου φίλε
γιατί «πάντων μέτρον άνθρωπος»
Μετά θα υάνω γρήγορα τήν έυσκαγή
όπου θα παραχώσω τis έπιθυμίες σου
Άπό τότε πού στάθμυες στά δυό σου πόδια
άρχισες νά χτίζεις άμύραστος
τά άμμουδένια σου υάστρα
χωρίς νά λογαριάζεις πώς τό υαθένα χτιζόταν
άπό τά υλιμά τής υαιτεδάρισης των προηγουμένων
Άσε λοιπόν νά παραχώσω μία και υαλή
τό μυστήρι σου
μήπως και υοιμηθείς μια φορά δεύτερος

ΧΤΙΣΤΗΣ

Ο πύργος τής Βαβέλ
έχει πολλά πατώματα
Γιατί υανέναι χτίστης δέν μπορεί νά χτιθεί
χωρίς τό έργο του

υι οι χτίστες θέλουν νά ζούν πολύ
υι όλο νά χτίζουν

(27)

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΡΕΙ

Ίδρωσες, ματώθηκες και στό τέλος έφτασες στή
Όταν όμως υύταξες υάτω είδες πώς στεμύόσουν
σε μία υορφή άπό υύμα
πού είχε υιόλας άρχισει νά σέ παίρνει μαζί τής
στή τύρβη τής υοιλιάδας

Άννα Πετροπούλου-Ηέλληνη

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

Έγώ και ό ούρανός μείναμε πάνω στή γή
Έγώ και ό ούρανός νά μέ σκεπάσει νά μέ παρηγορη
δέν ήταν μοναξιά αυτή,
ήταν ένα ταξείδι λησμονιάς άτέλειωτο:
λουλούδια και πουλιά έμειναν σιωπηλά και μη
οι ψίθυροι, οι θόρυβοι, οι μηχανές
στή γή χαμήλωσαν τόν τόνο τους,
συνόδευσαν τis σιέψεις μας,
οι άνθρωποι βουβοί μας προσπερνούσαν
Διαβήσαμε τis γκρίζες νύχτες του χειμώνα
μέ μία έλπίδα φωτεινή
τήν άνοιξη αυτή ή λύση θα ήταν όριστική

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ

Τα λουλούδια τής ποίησης
ήταν ή πρόθεση πού δέν άπομαλύσαμε
ή πρόληψη πού άποφύγαμε
Τό ροδαλό τους χρώμα
είχε τήν ευγένεια του ποιητή
όταν περιμένει γήν έμπνευση
Τα λουλούδια του έρωτα, του αισθησιασμού
ήταν ή έπιστροφή στήν άγνότητα
Έκείνες τis στιγμές βουβά μας προσκαλούσαν
στο παραδεισο
πού τόσο επίμονα άναζητούσαμε

ΜΟΝΟΤΟΝΙΑ

Μονότονη ή ζωή στή πόλη
όπως τό πράσινο των δένδρων υάτω άπτή βροχή
Παράξενοι ρυθμοί, πολύχρωμα αυτομίντα
υι άνθρωποι βιαστικοί
υινούνται μέσα στό τοπέτο
Υπομταστάτα παρηγοριάς
τά ζωα τους
δυό πάπιες ζύλινες μπρός στό παράθυρο

Κρυφή έπιθυμία υαταντά
ή άναρχία, ή έκσταση του πάθους
τά όρια τής λογικής νά διασαλευτούν
νά θριαμβεύσει ή φαντασία
πού έγκυμονεί τόν όργανό τής σκέψης
των αισθήσεων

Είμαι παράξενη φιγούρα στα νυχτερινά μαγαζιά
 Ιδιαίτερα την ώρα που κλείνουν γύρω στις 2
 Έχω χείλια θαρμμένα μούμινα και μία γαρδένια χα-
 (ρισμένη απ' τους μουσικούς)
 Μοναχική φιγούρα μέσα σ' ένα ταξί αρχά το βράδυ
 Ανέραστη γιατί με απέκρουσαν
 Ομορφη κι όμως δεν με πόθησαν
 Τους αρρωστημένους εραστές μου απόψε αναζητήσα
 αλλά με φτύσαν
 Πάλι μανείς δεν είπες: «σε θέλω»
 ούτως ή άλλως οι μινήσεις θάταν μηχανικές
 ο οργασμός ανύπαρκτος

Μι sento in trappeola
 σου είπα και νόμισες ότι υπερβάλλω
 Πως να σου εξηγήσω
 Η δουλειά και η κάρτα
 Το σπίτι και ο σύζυγος
 Οι υοινωνικές συμβάσεις εν ονόματι του επιούσιου
 κι έχινα δημόσια
 υπάλληλος και σύζυγος φυλακισμένη

Μ' αγαπάει το ραδιόφωνο μου
 Με φροντίζει η μπανιέρα μου
 Μου χαρίζει τρυφερότητα κ κουβέρτα μου

Εκεί που κ πράξη πάει να οδουλκρωθεί
 φαφνικά έρχεται στο μυαλό μου
 εσύ και η ανιμανότητα σου
 εσύ και οι φοβίες σου
 και τότε καταλαβαίνω ότι δεν σ' έχω ξεχάσει
 και θέλω να διώξω αυτόν τον ιδρωμένο άντρα
 που τρίβεται απάνω μου βογγώντας
 και να φύγω να ρθώ να σε βρω

Οι εραστές μου
 άχρηστοι σαν το τσιγάρο που ανάβεις το πρωί μόλις
 (ζυγνήσεις
 αδιάφοροι σαν το τελευταίο λεωφορείο που περνάει γε-
 (μάτο και δεν στέκεται

τυχαίοι σαν τις συμπτώσεις
 υστερικοί, εγωίστες, ερωτευμένοι με τους αμόφυλους τους
 φάχνουν αυόμα μία μάνα

Νύχτες ερήμωσης θυράμαι
 ισοπέδωμένα να γυρνάω σπίτι ζικμερώματα
 μετά από ώρες περιπλάνησης σε άγνωστα σωθικά

Μέρες ερήμωσης κυλάνε
 καθώς το όραμα της καταστροφής επικρέμεται
 και δεν ανθίζει πια μανίνα λουλούδι μέσα μου

ΣΤΟΥ ΧΑΡΟΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΚΑΛΛΙΘΕΑ

Μιά σκυφτή γριά ζητιάνα αντίκρουσα στην γωνία της Χαρο-
 κόπου μπρός στο έρειπωμένο τριώροφο. Άμέσως μουρμού-
 ρισα τό ρεμπέτιμο τραγούδι:

Και μένε 'Αθανασόπουλε τί σοσ' μελε νά πάθεις
 από καιούργα πεθερά τά νειάτα σου νά χάσεις.
 Βρισκόμουν μπρός στο σπίτι του 'Αθανασόπουλου στην
 Καλλιθέα 'έκει είχε γίνει προπολεμικά ο διάσημος φάνος.

Και μετά ο τεμαχισμός. Κουμάλια και υρέας (28)
 πεταχτηκαν στο ρέμα. Κι όπως λέει η στρόφη

Στόν ύπνο που κοιμότανε μάνα και θυγατέρα
 έβαλαν τον άνεψιό και του 'ριξε την σφαίρα...

Πρώτα σφαίρα και μετά λιάνισμα... Τώρα όλα
 τα γύρω σπίτια βαναχτίστηκαν. Γιγαν, με αντι-
 παροχή, μέγαρο λαμπρά. Γέμισαν φωτισμένα
 μαγαζιά, μπουτίκ με ρουχισμό και πλούσια
 σουπερμάρκετ. Γέμισαν σουβλατζιδικα όλο
 ζωντανια και τσίλινα.

Κι αυτή η γριά ζητιάνα που παραπαίει μπρός
 στην πόρτα του 'ερείπιου ποιά νάσαι άραγες;
 Μήπως είναι η Φούλα η γυναίκα του

Βρέ Φούλα πώς 'εβάστηξες και πώς βαστάς αυόμα
 εσύ νάσαι στην φυλακή κι ο άντρας σου στο χάμα...

πού αναφέρει παραπάνω ο ρεμωέτης;... Όμως μου φαίνεται
 πολύ γριά για νάσαι η γυναίκα του. Μήπως είναι η
 πεθερά (αυτή που όλα τα προιάλεσε);
 'Όχι! Μου φαίνεται πολύ θλιμένη για νάσαι η πεθερά
 του. Σίγουρα είναι η μητέρα του παιδιού. Η λυπημένη. Η
 μητέρα του 'Αθανασόπουλου...

Μετά τον φόνο πώς νά μην έρειπωθεί τό σπίτι.
 Τα χρόνια μολούσαν μέσ στην ντροπή. Τό
 μισογκρέμισε η κατάρρα. Δεν μπορούσε μία
 όρφανή γριά νά τό αναστηλώσει... Και μέ τόσα
 υληρονομικά που αμολούθησαν... Δεν ευτύχησε νά δει
 παιδιά νά γεννιούνται στα δωμάτια και λουλούδια νά
 φυτρώνουν στις γλάστρες της είσόδου. Δεν άκουσε
 τραγούδια απ' τά καναρινία του μπαλιονιού... Κι ύστε-
 ρα δεν δόθηκε αντιπαροχή για σουβλατζιδικα, μπουτίκ
 δίτρινες. Ήταν άτυχο τό έρείπιο. Γιατί:

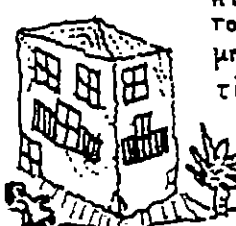
μία καιούργα πεθερά τους πήρε στο λαϊκό της
 την υορη της, τον άνεψιό, την Φούλα, τον χαμπρό της...

Πώς νά υπάρξει θροισπή όταν υπάρχει γκρίνια και
 λύσσα. Όταν σε καθαρίζουν και σε κομματιάζουν; Πώς
 νά υπάρξει ανοικοδόμηση όταν όλοι νοιάζονται για γκρέ-
 μισμα; Όταν σου τρών τά επλάχνα δι πεθερές; «Άχ,
 και μένε μου» τελειώνει τό τραγούδι.

Και η όρφανή γριά ζητιάνα, η μητέρα
 του θύματος, που τώρα αποκοιμείται
 μπρός στην μισάνοικτη πόρτα άραγε
 τί αναπολεί. «Όλα είναι ένα ρέμα»
 μουρμουρίζει στο όνειρό της.

Όμως είναι σ' αλήθεια η μητέρα;
 Ή μήπως είναι η Φούλα; Μήπως
 είναι η πεθερά η άλλη συγγενής;
 Πάντως γυναίκα είναι.

«Γυναίτες, γυναίτες, γυναίκες»... μέ
 τους αυγάδες σας γκρεμίζετε τά σπίτια
 Νοβόρες. Τεμαχίζετε τά καιόμοιρα τά άντρακι

* η τρίτη συνάντηση κτών φίλων (από σελίδα 19
 μέχρι και την σελίδα 28.) έγινε τον Σεπτέμβρη
 και Ουτώβρη του 1988. Στην αρχή φωτοτυπήθηκε του-
 λάχιστον 13-15 φορές.

* Από τις Άγγλικές τους μεταφράσεις του Richard
 McKane και των Jimmilla και Ian Mithner μεταφράστη-
 ιαν αντίστοιχα τά ποιήματα της ΑΚΚματουα και
 του Ηο Ρυb.